

Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку № 9 (скорочено)

Леся Воронина

Леся Воронина

*Повість "Таємне Товариство Боягузів,
або Засіб від переляку № 9"*

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 1. Кактус показує колючки

Я обережно визирнув з-за рогу будинку й одразу ж відсахнувся: біля мого під'їзду стояв Кактус (волосся у нього стирчало на всі боки, як колючки кактуса), або Сашко Смик. З ним ми знайомі з дитинства, живемо у сусідніх квартирах. Кожна наша зустріч закінчувалася якщо не бійкою, то штурханами. Ми з Сашком завжди були однакові на зріст і сили в нас були рівні. Але після літніх канікул Сашко виріс одразу на дві голови й накачав м'язи. І перша наша сутичка закінчилась моєю поразкою. Я кожного разу тікав від Сашка, як звичайний боягуз. Кактус дразнив мене "поганський Паганіні", бо я грав на скрипці і носив футляр з нею. Справжнє моє ім'я Клим Джура. Одного разу Сашко напав, я тікав і став на люк, який раптом почав м'яко вгинатися під моїми ногами, і я шкереберть полетів у чорну прірву.

Розділ 2. Я стаю піддослідним кроликом

Була темрява, чулися звуки. Почувався так, ніби дивлюсь кіно, а все, що зі мною відбувається, це якась комп'ютерна гра. Світло спалахнуло зненацька і засліпило. Я був посеред великої абсолютно порожньої зали. Стіни були глухі, без жодного вікна, а підлога під ногами злегка вібрувала. З однієї стіни з'явився невеличкий отвір, і звідти вискочила тача з бутербродами і томатним соком. Я відчув, що й справді страшенно зголоднів.

Почувся механічний голос, який привітав мене у секретній лабораторії ТТБ (Таємне Товариство Боягузів). З'явився екран, який показував, як я тікаю від Сашка. Стало соромно, я заплакав. Але голос запитав, чи хочу взяти участь в експерименті: стати першою людиною, на якій випробують засіб від переляку. Я згодився. Звичайно, тоді я собі не міг уявити, до яких неймовірних наслідків призведе ота моя необачна згода!

Розділ 3. Знайомство з Жуком та Зайцем

Я стояв посеред незнайомої вулиці. Вигляд у мене був дурнувятий: волосся скуйовджене, сорочка розхристана, джинси в якихось іржавих плямах. В руках я судомно стискав обшарпаний футляр зі своєю нещасною скрипочкою. Здавалося, я потрапив у "Приховану камеру".

Мене ніби в спину хтось підштовхував йти певним шляхом. Врешті я опинився біля старого будинку з іржавою залізною брамою, на якій висів великий старовинний замок. Я торкнувся воріт, і вони легко відчинилися. Ледве я ступив крізь хвіртку, ворота за мною заклацнулися. Серце в мене сильно закалатало. Знайомий жіночий голос сказав, що ми на місці. Навпроти мене стояла молода білява жінка, обличчя якої здалося мені страшенно знайомим, вона наказала заходити в сад і тренуватися. З кущів саду викотився живий клубок з двох хлопців, які били один одного і викрикували: "Засіб від переляку номер один! Засіб від переляку номер сім! Засіб від переляку номер чотири!". Врешті, вони розчепилися і привіталися. Один з хлопців був кругловидий, зі смішними довгими, мов у зайця, передніми зубами. А другий, чорнявий, з чорними як смола очима й густими насупленими бровами.

Розділ 4. Підготовка до секретної операції

У мене раптом зник страх і охопили цікавість і бажання приєднатися до Зайця й Жука (так я подумки прозвав своїх нових знайомих, згодом виявилось, що у хлопців були саме такі прізвиська).

Жук і Заєць сіли під дашком дерев'яного грибка (такі бувають на усіх дитячих майданчиках). Чорнявий взяв дошку з грибка, яка виявилась папером. Жук розгорнув його на колінах. Пильно придивився до якихось позначок на папері, поводив пальцем по чітко намальованій схемі й сказав, що сьогодні я о 21 годині маю стояти під банком. Одягнути треба було щось діряве й брудне і треба буде грати пісеньку про байбачка. Раптом Заєць і Жук заспівали:

По світу я попобродив,
І байбачок зі мною.
Побачив я чимало див,
І байбачок зі мною.
І мій завжди, і мій завжди,
Мій байбачок зі мною,
І мій завжди, і мій завжди,
Мій байбачок зі мною...

Хлопці сказали бігти додому і готуватися. У руках я тримав папірець з адресою банку, планом-схемою і словами пісні про байбачка. Все відбулося так швидко, що я не встиг розпитати, що ж має відбутися ввечері.

Розділ 5. Чи можна порушувати клятву?

Я сидів у своїй кімнаті і дивився на годинник. На столі лежав клаптик паперу зі словами пісеньки про байбачка і планом банку. Цей будинок я і без того чудово знав. Просто тут працювала моя бабуся прибиральницею. Влітку я часто ходив з нею на роботу і допомагав

Може, я втрапив до банди грабіжників, і вони хочуть викрасти золоті зливки з броньованих підвалів? Але ж там купа озброєних охоронців і камери спостереження. Раптом до кімнати зайшла бабуся і принесла пиріжків з м'ясом. Бабуся Соломія гарно готує і дуже любить квіти, до яких нікого не пускає. Квіти в нашому помешканні і в

сільській садибі, де бабуся жила влітку, доглядала лише вона. Я жив з бабусею Солею, бо мама з татом уже півроку працюють на розкопках піраміди в Єгипті.

Я вхопив пиріжка і вискочив з квартири. До зустрічі залишалося 20 хвилин. Здається, я втрапив у якусь хитро розставлену пастку і клятва, яку я дав членам Таємного Товариства Боягузів, зв'язала мене по руках і ногах.

Розділ 6. І байбачок зі мною...

Були сутінки, накрапав дощ. Біля центрального входу до банку Жука і Зайця не було. Та раптом приїхав кумедний візочок, який штовхали хлопці, убрані в яскраві циркові костюми. У великій клітці з дротяним колесом усередині швидко перебирав лапками... байбачок. Заєць грав на дивному музичному інструменті мелодію пісні, а мені дали стару обшарпану скрипку-четвертинку, на якій вчать грати шестирічні малюки. Мені надягнули блазенський ковпак і чорний плащ, розшитий золотими зірками, і я слухняно, мов дресирована мавпочка, почав і собі пританцьовувати на місці й хитати головою, подзенькуючи пришитими до ковпака дзвіночками. Вирішив не співати, але раптом почув свій тремтячий голос, який жалісно затягнув пісеньку про байбака.

Розділ 7. Напад на банкіра

Поступово навколо нас почали збиратися люди. Хтось укинув до візочка гривню, хтось поклав цукерку, а якийсь чоловік із кейсом у руках усміхнувся і спитав, чи байбачок вміє віщувати майбутнє. Байбачок умить припинив крутити колесо, понишпорив на дні клітки й двома лапками витягнув папірець. Прочитавши папірець, чоловік зблід і пішов до свого блискучого чорного автомобіля. Люди довкола нас здогадалися, що байбак навіщував щось погане. Раптом приїхав мотоцикл, на якому сиділо двоє чоловіків у масках. Один в кілька стрибків опинився біля дядечка, якому щойно ворожив наш байбачок, висмикнув у нього з рук кейс і так само блискавично підскочив до мотоцикла. Грабіжники зірвалися з місця і зникли. Мені здалося, що оті двоє на мотоциклі нагадують... моїх маму й тата. Одна тітка закричала, вибігло троє здоровезних охоронців. Вони кинулися до пограбованого чоловіка і повели у банк. Жук сказав тікати. Кудись зникло їхнє блазенське вбрання. Тепер переді мною стояли два школярі у костюмах. З мене скинули ковпак і плащ. Я почав повільно задкувати, але перед тим як зникнути, устиг підняти папірець, що байбачок витягнув для банкіра. Там було написано: "Зараз тебе пограбують!".

Розділ 8. Гра у заховані скарби чи пограбування?

Заєць і Жук заштовхали мене у двір якогось покинутого будинку. Жук сказав, що перше випробування я пройшов, але це лише початок. Хлопець спитав, чи взяв я план, але я сказав, що знаю цей банк, як власну кишеню!

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 9. Знайомий ротвейлер

Ми із Зайцем та Жуком стояли посеред маленького двору, захаращеного

непотребом. На цьому дворі я знав один секрет: блукаючи підвалами банку, який прибирала моя бабуся, я виявив невеличкі двері під сходами, я розгріб завал, що там був, і вийшов на це невеличке подвір'ячко. Так я знайшов потайний вхід до банку. Ми з хлопцями пішли темним підземним коридором. Ясно було, що ми йдемо на пограбування. І я чудово усвідомлював, що нас от-от схоплять. Раптом на хлопців напав Бакс – місцевий ротвейлер, якого випускають вночі охороняти банк. Та я знав собаку, він не становив небезпеки.

Нічна пригода вже починала мені подобатися. Ми опинилися біля броньованого вікна на всю стіну. Тут був розташований кабінет директора. Хлопці дивними витягли з шибки два невеличкі кружальця, просунули руки крізь отвори всередину і, натиснувши на ручки вікна, розчинили його навстіж. У камери стеження Жук поцілів якимись кулками. Хлопці впевнено, ніби вони бували тут сотні разів, підійшли до величезної картини, яка від натиску почала роз'їжджатися, відкриваючи вузький прохід у глибину стіни.

Розділ 10. Криївка блакитних жаб

Ми ступили крізь отвір у стіні і я почув пронизливе сюрчання, а згодом – шалений галас. Те, що відкрилося нашим очам, було настільки дивним, що я навіть не встиг злякатися. У великому басейні, встеленому водоростями й лататтям, у зручних кріслах сиділи космічні прибульці. Істоти скидалися на велетенських жаб та ще й яскраво-блакитного кольору. Морди у потвор були сині, а банькати очі світилися червоною барвою. Кожна жаба мала столик з частуванням: хробаки, мухи і жуки.

Поки жаби нас не бачили, Жук спрямував на жаб'ячий бенкет маленьку відеокамеру. Заєць витягнув уперед руку з якимось приладом і почав робити якісь вимірювання. Із бічного коридору до нас раптом кинулася істота. Ми прожогом кинулися до рятівного отвору у стіні, тікали коридорами і опинилися нарешті на захаращеному подвір'ї.

Жук сказав, що я витримав і друге випробування. А Заєць сказав, що ці хижі прибульці таємно заволоділи вже половиною світу. Цей банк – їхня головна база. Космічні окупанти вирощують тут мутантів-перевертнів і посилають їх на таємні завдання. Вони навчилися проникати в людську свідомість і підкоряти людей своїй волі і заразили майже все людство страшним вірусом страху.

Я запитав, як же ми можемо боротися проти прибульців, коли ми самі – боягузи, і називаємося Таємне Товариство Боягузів. Та хлопці сказали, що цьому й увесь секрет. Вірус страху найперше вражає хоробрих. У них зовсім немає імунітету. А тим, хто звик боятися, все життя треба боротися з власним переляком. Тому в кожного боягуза є свої засоби подолання страху...

Розділ 11. Паганіні стає Чаком Норрісом

Зранку мене розбудила бабуся: я запізнювався до школи. Те, про що я довідався вчора ввечері, не вміщалось в голові. Намагаючись розібратися у вчорашніх неймовірних подіях, я вибіг із квартири і ніс до носа зіткнувся з Кактусом – Сашком Смиком. Я знав, що зараз шкереберть полечу по сходах вниз. Але замість того, щоб

тікати, якась незнана сила змусила мене підскочити, а потім з несамовитим криком, від якого мені самому позакладало вуха, мов лавина звалитися на свого ворога. І сталося диво. Сашко Смик осів, затулив руками обличчя й почав плакати: "Відпусти мене! Мені наказали тебе відлупцювати. Хазяїн мене покарає!". Але розбиратися із зарюмсаним Кактусом було ніколи. Я спішив. Щоб скоротити дорогу, побіг під залізні ворота сусіднього будівельного майданчика. Але там чиясь липка лапа міцно вхопила мене за руку й потягла до піщаного кар'єру, на краю якого працював екскаватор.

Розділ 12. Міраж на будмайданчику

На моїх очах піщаний кар'єр зник разом з екскаватором. Я не раз чув від своїх батьків розповіді про міражі у пустелі. Переді мною була рівна земля, без жодної травинки. Земля мала дивний іржаво-коричневий колір, її вкривали глибокі тріщини. Посеред цієї пустелі сиділо потворне банькاته створіння. Я не міг рухатися, бо мене обмазали липким тягучим клеєм. Синьопикий широко роззявив пащу, і з неї вирвалися пронизливі звуки: свист, гуркіт, дзижчання і... кумкання. І тут у голові моїй залунали слова. Істота говорила, що вміє передавати думки на відстані. І сьогодні вночі, рівно о третій, на нашу планету прибуває основний десант могутньої цивілізації блакитних жаб. Останньою перепорою на їхньому шляху залишалося ТТБ. Я мав показати жабі секретну лабораторію.

Блакитна тварюка висолопила довжелезного язика, на льоту вхопила якусь необачну муху та з апетитом схрумала її. Споживання сердешної комахи захопило синьопикого цілком і повністю. Мабуть, земні комахи впливали на прибульців ще і як снодійне. Бо думки потвори почали плутатися, і вона, сама того не усвідомлюючи, вибовкала зайве про те, що істоти підкорять нашу планету.

Велетенська синя ропуха захропла, але я встиг підслухати останню думку перед тим, як пожирач мух остаточно відключився: "Цей людський екземпляр ще не до кінця приборканий. Щеплення переляку, напевно, не подіяло. Гаразд, прокинувся і вкушу його як слід, тоді він стане моїм рабом назавжди і зробить усе, що я звелю".

Я, напруживши всі м'язи, почав звиватися, як вуж, і сантиметр за сантиметром рухатися у бік паркану, що оточував цей фальшивий будівельний майданчик. Нарешті я виповз і шубовснувся у досить глибоку калюжу: липка речовина почала розчинятися. Я проліз крізь дірку в паркані й опинився на гамірній вулиці. Побіг до знайомого перехрестя, наступив на металевий люк, що був входом до підпільної лабораторії ТТБ.

Розділ 13. Я шукаю допомоги

Завернувши за ріг, я не вагаючись став на кришку люка, але нічого не сталося. Коли я вже зовсім втратив будь-яку надію, до мене прийшла допомога з неба: мені на плече вмотився велетенський метелик, крила мав жовтогарячого кольору, в лівій передній лапці він мав послання від Жука. Кутик аркуша, де було написано, хто ж урешті допоможе мені врятувати людство був відірваний. Я кинувся до свого будинку.

Розділ 14. Послання від бабусі

Вдома бабусі не було. У кімнаті стояла моторошна тиша. На столі я побачив невеличкий предмет, схожий на комп'ютерну флешку. Та це був звичайнісінький

спортивний свисток на мотузці. Я розгублено покрутив свисток у руках, аж раптом щось всередині клацнуло, і звідти почувся... голос моєї бабусі. Виявилося, що її захопили синьомордики. Далі були інструкції: витягнути з вазона ключ, знайти у дворі жовтий автомобіль. Я не міг повірити, що моя лагідна й завжди усміхнена бабуся якимось чином пов'язана з Таємним Товариством Боягузів. Жовта машина у дворі виявилася обшарпаним жовтим "Запорожцем".

Розділ 15. Найкращий у світі автомобіль – це...

Я сів у "Запорожець", раптом на мене почав швидко їхати екскаватор. Що робити далі, я не знав. Я ніколи в житті не водив машини. Але почувся механічний голос, який давав інструкції. Машина немов ракета вистрибнула з-під самісіньких залізних зубців гігантського ковша екскаватора, яким керував синьомордий прибулець, який нещодавно захопив мене на будмайданчику. Мій автомобіль спритно підстрибнув і опинився позаду неповороткої машини. Прибулець намагався розвернутися, але його машина перевернулася. Всередині скаженів блакитний прибулець, марно намагаючись вилізти з перевернутої машини. На лобі в нього росла величезна синя гуля. Я зрозумів, що "Запорожець" – найнадійніший і найдосконаліший автомобіль у світі.

Розділ 16. Загадкова пані Соломія

Механічний голос повідомив, що в екскаваторі був ватажок істот. А сьогодні прибуває основний десант космічних хижаків. Десант прибуде о третій годині ночі, там, де проводять розкопки мої батьки. Про все потурбувалася пані Соломія. Я зрозумів, що це моя бабуся. Ніхто не називає її Соломія. Вдома і на роботі вона просто бабуся Соля. Голос сказав, що пані Соломія – видатний учений, яка винайшла протиотруту від вірусу страху. А цим вірусом уже заражена більшість мешканців Землі. На жаль, синьоморди вистежили пані Соломію й зненацька захопили її. Та у неї, про всяк випадок, було підготовлено запасний план. І виконати його мав я!

Машина привезла мене до сільської садиби моєї бабусі. Коли я вийшов, до мене підлетів жовтий метелик із запискою: "Третій помідорний кущ ліворуч від паркану". Під цим кущем відкрилася металева поверхня, схожа на дитячу гірку, по якій так люблять спускатися малюки.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 17. Машина часу існує?

Я сів на доріжку і полетів у безвість. За кілька хвилин сидів на сіні, опинившись у підземній кімнатці. На стіні було наше сімейне фото. А ось... Цю гарну молоду жінку я впізнав одразу – це її голос я вперше почув у таємній лабораторії ТТБ, це на її вимогу я запрягнувся, що візьму участь у секретному експерименті. Це з нею я зустрівся за брамою, що вела у сад, де відпрацьовували прийоми мої нові друзі – Жук і Заєць. Очі у жінки були точнісінько такі, як у бабусі Солі, тільки обличчя зовсім молоде. Втративши надію відгадати бабусині секрети, я опустил у крісло, що стояло перед столом, і поклав долоню на кришку загадкової скриньки. Тієї ж миті з'явився екран з обличчям

жінки, яку я не міг назвати бабусею. Але це таки була бабуса, просто молода. Виявилось, що вона сконструювала машину часу, за допомогою якої можна переміщуватися у часі й просторі. І перше, що зробила, – вирушила на тридцять років уперед, щоб дізнатися, що станеться з нащадками.

І зараз треба визволяти її, стареньку. Бо без неї порятувати світ не вдасться.

Розділ 18. Я відчуваю смак пригод

Я мав перенестися на часолоті в те місце, де батьки зараз ведуть розкопки. Саме туди прибудуть головні сили космічних хижаків. Мав перенестися у вчорашній день. Тоді ще синьоморди не знали, що їх викрито.

Раптом я усвідомив, що найбільше хочу, щоб мене залишили у спокої. Хіба моя бабуса така? Вона лагідна й добра. Вона вишиває рушники й серветки, наспівуючи сумну пісню про коня з сивою гривонькою. Я її дуже люблю, але що я можу зробити?! Адже існує ТТБ, Жук і Заєць,

Я мав налаштувати часоліт на першу годину ночі. Ключ від часолота – свисток, який я знайшов у квартирі, і який висів у мене на шиї. А часолотом виявився "Запорожець".

Я сів на залізну стрічку, і вона підняла мене нагору. З собою прихопив фото батьків.

Розділ 19. Політ крізь часопростір

У машині я зняв зі свистка кришку і побачив маленький дисплей, де писало витягнути фото з рамки, прикласти до нього руку і набрати на дисплеї потрібний час. Я все виконав. Мені не залишалося нічого іншого, як відкинутися на зручному сидінні, пристебнутися, заплющити очі й сподіватися на те, що часоліт не провалиться у якусь часову яму чи не заблукає на манівцях часу і простору.

Коли розплющив очі, то побачив, що авто стоїть на вершечку височенної піраміди. Добре, що піраміда завершувалася не гострою верхівкою, а була стесана. Колись батьки розповіли мені, що саме через дивну стесану верхівку вибрали цю піраміду для розкопок.

Раптом я почув характерні звуки. То ляскали по холодному, вкритому нічною росою камінні жаб'ячі лапи з перетинками. Здається, синьоморди все ж випередили мене. Вони приклеювались до каміння і лізли пірамідою.

Розділ 20. Абетка мандрівника

Виявилось, що я опинився на один день пізніше (машина була експериментальним зразком і могла мати дрібні похибки).

Ляскання жаб'ячих лап ставало дедалі голоснішим. Треба було діяти швидко й впевнено. Я вхопив кермо і машина підскочила й полетіла по прямовисній стіні піраміди донизу. Я знав, що машина уміє стрибати, мов гумовий м'яч. Надворі була ніч. З порозкиданих черепків, я зрозумів, що табір моїх батьків захопили зненацька.

Несподівано із середини піраміди я почув звуки. Батьки були там і подавали сигнал Абеткою Мандрівника, яку вигадав тато. Ми часто мандрували і вивчили, що "стук-стук-стук – тиша" означало найбільшу небезпеку. За допомогою універсального ключа я зробив у піраміді отвір.

Розділ 21. У Всесвіті дрібниць не буває

Я ускочив до автомобільчика, скомандував "Уперед!" – і за якусь мить опинився всередині старовинної усипальниці, а шматок стіни став на місце. Батьки раділи, що я добрався до них. За ті півроку, що ми не бачилися з батьками, мама й тато мали засмагу бедуїнів. Попід стінами піраміди було безліч скручених трубочками папірусів. Батьки колись розповідали, що до наших днів папіруси майже не дійшли. Навіть коли їх знаходили, вони, потрапивши на повітря, розсипалися, мов порошок.

Батьки призналися, що це вони пограбували банкіра, щоб ми з Жуком і Зайцем змогли пробратися у лівгисько синьомордів. Батько був радий, бо, як виявилось, я майже вилікувався від страху! А таких людей на Землі тепер дуже мало. Майже всі мешканці нашої планети заражені вірусом страху. Протиотруту від цієї жахливої епідемії винайшла наша бабуся, але річ у тім, що тепер вона потрапила в полон до синьомордів.

Молода пані Соломія не могла допомогти бабусі, бо за законами часопростору людина не може зустрітися сама з собою в іншому часі. Тоді відбуваються непоправні зміни у Всесвіті. Я думав, що через таку зустріч, таку дрібницю нічого не станеться, але тато сказав: "У Всесвіті дрібниць не буває, запам'ятай це!".

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 22. Зброя проти комахожерів

Тато радив поводитися тихо, бо у синьомордів надзвичайно тонкий слух. До того ж вони вміють перехоплювати людські думки на відстані. Це дуже давня войовнича цивілізація. І вони мають багатий досвід у захопленні нових планет. Зброї проти них практично не існує. А мама додала, що сім тисяч років тому Земля вже зазнала нашестя блакитних жаб. І сталося це у давньому Єгипті. Врешті єгипетські вчені знайшли засіб, як боротися із синьомордами, та було запізно. Хоча космічні хижакі втекли з нашої планети, та все ж перед тим устигли знищити всю рослинність у цій колись квітучій долині. Все засипав пісок.

Батькам залишалося розшифрувати тільки один знак. Я сказав, що зброя є, це мухи, поївши яких, синьоморди сплять. Батьки презирнулися, а тоді схопили мене в обійми і тихенько, щоб не почули хижі чужопланетяни, крикнули: "Врятовані!"

Розділ 23. Жук і Заєць втрачають надію

Мама поманила мене рукою, ми зайшли у добре обладнану наукову лабораторію. Там були Жук і Заєць. Сюди їх доправила бабуся Соломія на часолоті. На жаль, то був її останній політ. Коли вона повернулася додому, її вже підстерігали синьоморди.

Тато повів нас усіх за собою вгору. Водночас він заглядав у розгорнутий папірус, що тримав перед очима. У папірусі якраз ішлося про те, як врятувати планету. На папері я побачив малюнок, який нагадував... звичайнісіньку муху! Точнісінько такий значок був і на стіні! Щойно тато торкнувся вирізьбленої на стіні комахи, як на кам'яній поверхні утворилася ніша. У ній був дивний предмет: металеве півколо з

маленькою пластинкою посередині, схожою на тонкий язичок. Це була дримба.

Розділ 24. Космічні загарбники прибувають

Зненацька підлога під нашими ногами почала вібрувати. Була рівно третя годину ночі. Загарбники прибували.

Тато почав грати на дримбі і рушив по вузьких східцях догори. Ми опинилися біля невеличкого металевого люка. Тато на хвилю урвав гру на дримбі й звичним рухом розчахнув люк. Ми побачили космічні кораблі прибульців: гігантські прозорі капсули, що зависли над пірамідою. З кожної капсули струменів потужний сніп світла, спрямований на зрізану верхівку піраміди. Світло падало на нас, і Заєць сказав, що почувається, як на арені цирку, і раптом підстрибнув і зробив у повітрі сальто-мортале.

Розділ 25. А тато грає на дримбі

Найспокійніше, здається, почувався мій тато. Він продовжував вигравати на дримбі. До цих звуків почали долучатися десятки, сотні, тисячі інших. До нашої піраміди наближались хмари оскажених комах: комарі, мухи, гедзі. На піраміду почали здиратися синьоморді любителі комах. Ми їх не цікавила. Їх цікавила пожива. Цілі зграї прибульців з радісним кумканням почали зістрибувати на пісок, на ходу ловлячи комах. Це було схоже на масовий сказ. Зараз небезпечних космічних окупантів можна було брати голими руками.

Розділ 26. Я розмовляю мовою синьомордів

На спині у кожного прибульця висів апарат із широким дулом і прилаштованим до нього балоном. Там був газ, який паралізував будь-яку живу істоту. А самі синьоморди були не чутливі до жодної отрути. Вони самі можуть отруїти кого завгодно. Особливо небезпечний вірус, що його розносять ці космічні хижаки, – вірус страху.

Ропухи наїлися, лежали на піску й голосно хропли. Мама сказала, що треба швидше їх знешкодити, бо тато вічно грати на дримбі не зможе. Я показав на мого давнього знайомого синьоморда, що лежав, розкинувши лапи, посеред майданчика. Нападника легко було впізнати, адже після того, як він гнався за мною на екскаваторі й перекинувся, на лобі в ненажери вискочила велика синя гуля. Я підійшов до нього і поторсав. Тої ж миті в голові у мене залунало: "Як смачно! Як поживно! Земні комахи – найкращі в усій галактиці!.. А стару чаклунку ми гарненько заховали. Зовсім поруч з її будинком. Ги-ги. Її тепер ніхто й ніколи не знайде. Та й шукати буде нікому. Наш десант окупує всю цю планету".

Я отямився лише тоді, коли тато сильно струсонув мене за плечі. Виявляється, я настільки перейнявся думками синьомордого чужинця, що почав свистіти, кумкати й клацати язиком.

Оговтавшись, я в кількох словах переповів усе, про що довідався.

Розділ 27. Пірамідосерфінг

Для того, щоб швидко й безпечно спуститися з піраміди, потрібні були лише легенькі пластикові санчата. Ми мали з'їхати з піраміди, як зі снігової гірки. Спершу треба було транспортувати причмелених комахожерів, і ми заходилися прив'язувати синьомордів спеціальними ремнями до санчат.

Тато взяв прибульця з ґулею. Ми успішно спустилися на землю. Нашестя синьомордів справило на Жука гнітюче враження. Мені навіть почало здаватися, що до нього повертається страх. Певно, оті вправи, за допомогою яких хлопці лікувалися від переляку, потроху втрачали силу.

Космічні прибульці впали у такий глибокий транс, що й не думали прокидатися. А на нас попереду чекала тяжка робота: треба було придумати, як знешкодити синьомордів, щоб вони не могли накоїти лиха, поки ми шукатимемо бабусю Солю.

Розділ 28. Нехай синьоморди посплять

Тато запропонував заблокувати синьомордих за допомогою часольота. Виявилося, що часоліт має різні властивості і безліч програм. Про це тато дізнався, коли був ще мого віку. Усі представники роду Джур втаємничені у прадавні секрети характерництва. А бабуся Соломія змогла поєднати чудодійні сили наших пращурів із найсучаснішими науковими здобутками. І замаскувала свій універсальний прилад у старому "Запорожці".

Я сказав, що часоліт трохи помиляється, бо закинув мене на один день вперед. Тато за це не переживав: піраміда діяла як потужний підзарядний пристрій. Тато швидко вивів "Запорожець" із піраміди, старомодні фари автомобіля почали випромінювати дивне зеленкувате сяйво. Зелені промені "заблокували істот", вони навіть затихли і не хропіли.

Розділ 29. Ми вистежуємо викрадачів

Тато намагався якнайточніше запрограмувати у часольоті необхідний час і місце: той момент, коли я пішов у школу, а бабуся була вдома. Через деякий час ми опинилися під старою грушею у дворі мого будинку. Двері під'їзду відчинилися навстіж, і з них вийшов... Сашко Смик, за ним вийшло кілька людей, вбраних у чорні старомодні пальта й крилаті капелюхи. Разом з ними йшла наша бабуся, яка навіть не пручалася. Вони завели бабусю в будку, де лагодять взуття.

Розділ 30. Куди веде провалля

Ми стежили за викрадачами. Будка виявилась порожньою. Тато припустив, що синьоморди за зомбували Сашка. Тато відчинив шафу, в якій купую було навалене старе взуття, легко відсунув його, і ми побачили глибокий колодязь, дна якого не було видно. Ми усі отримали від батьків стінолази, за допомогою яких спустилися у безвість.

Розділ 31. Начувайся, зраднику!

Я спускався по стіні останнім, і коли глянув донизу й освітив своїх супутників ліхтариком, наша група видалася мені родиною велетенських павуків. Раптом звідкись із глибини колодязя спершу почулося тихеньке гудіння, а тоді я побачив, що по стіні піднімається маленький вагончик. На протилежній стіні був трос. Ми вимкнули ліхтарики, бо повз нас промчав вагончик, в якому сиділи замасковані під людей синьоморди і мій підступний сусід Сашко Смик. Бабусю вони залишили десь тут. Ми переживали, щоб бабусі не впорснули вірус страху, бо, крім неї, формули протиотрути не знає ніхто.

Розділ 32. Ми виконуємо акробатичні номери

Нарешті ми спустилися на дно глибочезного колодязя. Води в ньому майже не було. Перед нами височіла щільно зачинена брама. Для того, щоб вхід відчинився, до брами треба було прикласти... жаб'ячу лапу. Виявилось, що прибульці розташували сигналізацію лише на рівні людського зросту. Тому Заєць придумав стати на плечі один одному, високо вгорі прорізати отвір на брамі, пролізти всередину й відчинити ворота. Я був найвищий і найміцніший, тому виконував роль підпори. Мені на плечі став Жук, а легенький і гнучкий Заєць спритно здерся нагору по наших плечах. Нам вдалося виконати план: за кілька секунд сигналізація вимкнулася, зображення жаб'ячої лапи на брамі перестало світитися і половинки масивних воріт прочинилися, впускаючи нас досередини.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 33. Бабуся Соля дає нам інструкції

На маленькому дерев'яному ослінчику сиділа бабуся Соля, обмотана слизькою гидотою так, що не могла поворухнутися. Тато кинувся вперед, щоб звільнити бабусю, але вона крикнула, щоб ми не рухалися, бо істоти влаштували спеціальні пастки, а ще сказала, що нам треба якнайшвидше повертатися у завтрашній день.

Бабуся сказала, що у неї в лівій кишені фартуха лежить маленька полотняна торбинка. Її треба взяти і вертатися в пустелю. Насіння з торбинки треба розвіяти по вітру. Тато нахилився до бабусі й витягнув з кишені фартуха полотняну торбинку.

За дві хвилини синьоморди мали повернутися. Ми змушені були покинути бабусю. Вона втомлено заплющила очі й почала тихо мугикати свою улюблену пісню: "Ой чий то кінь стоїть, що сива гривонька...". Ми вже бігли до виходу, коли я почув, що пісня дивним чином зазвучала інакше й бабуся Соля заспівала чистісінькою англійською мовою: "We all live in the yellow submarine". Подумки я переклав ці слова приблизно так: "Ми геть усі: люди, звірі, риби, птахи й комахи, а також трави, квіти й дерева – живемо на спільному для земних істот жовтому підводному човні". В цю мить мені хотілося почути саме таку пісню.

Розділ 34. Як діє антижаб

Ми стояли на усіченій верхівці піраміди. Позаду був часовий стрибок з нашого подвір'я до пустелі у ранній ранок нинішнього дня. Тато витяг з кишені полотняну торбинку, дочекався сильного пориву вітру, розв'язав мотузочок і почав висипати насінини – ніби сіяв у повітрі. Ми всі, затамувавши подих, чекали, що буде далі. На наших очах пустеля почала вкриватися різнобарвними квітами. Вони проростали скрізь, де лежали синьоморди й стояли їхні бойові капсули. Я побачив, що з кожної квітки випурхує величезний метелик. І крильця в метеликів точнісінько такої ж барви, як квіти, в яких вони народились. Синьоморди заворушилися. Тато витягнув записку бабусі, яка була адресована мені. Бабуся писала, що як тільки синьомордики вдихнуть пилок цих квітів, то стануть слухняними й покірними. Я мав подумки віддати їм наказ чимшвидше забиратися геть з нашої планети й забути до неї дорогу назавжди. Адже

тільки я розумів мову блакитних жаб і можу з ними спілкуватися. Я лише мав не боятися.

Я зосередився й подумки наказав синьомордам забиратися геть. Космічні пірати почали шикуватися в колону, а тоді, побравшись за лапи, немов першокласники, слухняно попрямували до своїх літальних апаратів. Капсули беззвучно піднялися в небо. За кілька секунд від грізних прибульців не лишилося й сліду.

На серці у мене було так гарно: Землю врятовано! Тато сказав, що я повернусь до школи і нічого нікому не розкажу. А Жук і Заєць повернуться до цирку, адже перед нашествям синьомордів були цирковими акробатами. Вони сказали: "Боягуз, котрий переміг свій страх, – найсильніша людина у світі!"

Розділ 35. Так народжуються пісні та легенди...

Ніби нічого не змінилося на подвір'ї біля нашого будинку відтоді, як я був тут востаннє. Але ні – навколо лунало безліч звуків. Діти ліпили у пісочнику пасочки, бабусі на лавочках обговорювали останні політичні події, двірник підмітав асфальтовану доріжку. Мої нові друзі – Жук і Заєць потисли мені руку, вилізли з машини й за мить зникли за рогом будинку.

А ми з батьками, лишивши "Запорожця" під старою грушею, піднялися на наш дев'ятий поверх. Вдома була бабуся Соля. Я запитав: "Бабусю, а що то за дивовижний засіб від переляку? І чому синьоморд казав, що на мене не подіяв вірус страху?". Виявилось, що ліки від переляку блокують вірус страху. Це спеціальний сорт квітів, пилок яких знищує отруту, яку принесли з собою синьоморди. А крім того, цей пилок робить синьомордів безпорадними. Це був дев'ятий і найуспішніший засіб від переляку. І клала ті ліки бабуся... в пиріжки. А на підвіконні, біля горщиків з бабусиними калачиками, сиділи дві блакитні ротаті ропухи й лупали червоними банькатими очима. Але за розміром вони були разів у двадцять менші від синьомордів. Бабуся пояснила, що вдалася до нашого родинного характерництва та й зменшила їх. Будуть вдома мух ловити. Бабуся понесла пиріжки до кімнати, наспівуючи собі під носа: "Ой хотіла жаба – синяя ропуха та й світ підкорити...". Я подумав, що он воно, виявляється, як народжуються народні пісні, казки та легенди.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.